

Kymmenen vuoden taival.

=====

Katsaus Vallan Suunnan kymmenen ensimmäisen toimintavuoden aikaansaannoksiin.

Tammikuun yhdeksäntenä päivänä armon vuonna 1950 kokoontui Harjavallan musiikkimajalle joukko tohkeissaan olevia suunnistajia. Vakaa aikomus oli perustaa pitäjään suunnistuksen erikoisseura, koska suunnistajia oli väheksytty ja ylenkatsottu suuremman seuran jaostona.

Tuumasta toimeen. Kokouksesta muodostui perustava Vallan Suunta nimiselle suunnistusseuralle. Perustamiskirjan allekirjoittivat Ins. Immo Teräs, joka sittemmin on toiminut useita vuosia Suomen Suunnistusliiton puheenjohtajana, vaatturi Esko Huhtala, joka heilutteli uuden seuransa puheenjohtajan nuijaa Teräksen jälkeen innokkaasti useita vuosia, sekä paras viimeiseksi postivirkailija Maija Halonen, Vallan Suunnan "äitee".

Kokouksessa oli läsnä 27 henkeä. Suomen kansa on eripuraista, ja niinpä heistäkin vain 26 liittyi uuteen seuraan. Vuoden ajan kamppaili vastasyntynyt yhdistys vaikeuksien kanssa. Kaikki eivät näet sulattaneet moista "eriseuraisuutta", mutta voittajaksi pienokainen vain selvisi, sillä ensimmäisen toimintavuoden päättyessä oli jäsenmäärä kohonnut jo 81:een.

Usein on kysytty miksi suomalaiset niin innokkaasti perustavat seuroja ja yhdistyksiä. Meitä vaivaa kuulemma tittelitauti. Pitää olla puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri tai ainakin johtokunnan jäsen ennenkuin on kelvöllinen suomalaiseen yhteiskuntaan. Vallan Suunnan perustaminen aukaisi taas koko joukon vakansseja. Ikävä vain etteivät ne, jotka ovat tittelinkipeitä päässeet listoille. Suunnistus, tuo jalo urheilumuoto innoitti uuden johtokunnan kuin myös koko seuran jäseniä eivätkä tittelit.

Siis ensimmäisen johtokunnan muodostivat:

Puheenjohtaja Immo Teräs, varapuheenjohtaja Esko Huhtala, sihteeri-rahastonhoitaja Maija Halonen, jäsenet Matti Krannila, Jyrki Siura, Hilikka Anttila, Irma Nieminen, sekä varajäsenet Kirsti Uotila ja Valde Mäntyvaara. Ken väittää, ettei raha tee onnelliseksi, hän on valehtelija. Tämän saivat huomata uudet yrittäjät heti. Toimintaa olisi kyllä saatu, mutta mistä varat? Teräksellä oli suunnitelma. Seura rakentaa tanssilavan. Sieltä kyllä kassaan valuvat kipeästi kaivatut pennokset. Juhannuksena oli määrä pitää avajaistanssit omalla lavalla. Lavalle yritettiin ostaa tai vuokrata paikkaa joen pohjoisrannalta. Sitä ei kuitenkaan saatu ja siihenpä kuivui koko tanssilava. Mikä kultakaivos se olisikaan tuohon aikaan ollut!

No, kun ei kerran omaa lavaa saatu niin olivathan paikkakunnan huvimajat vuokrattavissa. Seura järjestikin 2 ohjelmallista iltamaa ja kuudet tanssit Harjavallan Nuorisoseuran talossa ja niin oli Matti heitetty ainakin joksikin aikaa kukkarosta pois.

Toiminta oli tietysti vilkasta. Sehän on selväkin, alussa jos joskus: Jäsenten harjoituskilpailuja järjestettiin vuoden aikana 11 kertaa ja pidettiin 7 kerhoiltaa. Nämä harjoitukset tuottivatkin tuloksia. Piirin pistekilpailussa oli Vallan Suunta toisena Rauman Lukon jälkeen. Piirin mestaruuden saavuttivat I-sarjassa Raimo Nousiainen ja M-sarjassa Anitra Ruusunen. (sarjajako oli ilmeisesti toinen silloin). Piirin Ratamestarikilpailun ykkönen oli Immo Teräs. Talvella kerättiin rahaa hoitamalla Ns-talon vaatesäilytystä ja järjestämällä kansanhiihtosuoritukset. Talousarvion loppusumma oli 60843 mk. Tästä oli voittoa 1. säästöä seuraavalle vuodelle 6839 mk.

Seura sai jo ensimmäisenä toimintavuotenaan kokea kovan iskun. Innokas puheenjohtaja, Vallan Suunnan sielu, Immo Teräs muutti paikkakunnalta jättäen ensi askeleitaan ottavan yhdistyksen selviämään omin voimin. Teräksen lähtö sai monet pitämään yritystä tuomittuna, mutta eipä vainkaan. Maasta se pienikin ponnistaa ja omin voimin sitä on ennenkin noustu. Vuoden 1951 alkaessa oli seura jo saavuttanut vakiintuneen aseman pitäjän urheiluseurojen joukossa. Oli helpompi jatkaa. Esko Huhtala tarttui puheenjohtajan nuijaan ja sai

varamiehekseen - naisen. Hilikka Anttila otti Eskon poissaollessa ohjat käsiinsä, ja kuten tunnettua - naisilla on keinonsa. Maija Halonen piti edelleen kynää kädessään ja istui samalla rahakirstun päällä. Kun johtokunnassa olivat lisäksi Irma Nieminen ja Tuija Koivisto, oli Matti Krannila, Jyrki Siura ja Mikko Uotila helppo saada mukaan johtokunnan kokouksiin.

Seuran jäsenmäärä oli vähentynyt 58:aan, mutta Maija oli ollutkin lujana. Ellei maksanut jäsenmaksuaan, pyyhittiin nimi armotta luetteloista. Niinpä vuoden voitto olikin jo 13140 mk.

Toiminta oli edelleenkin yhtä vilkasta kuin alussa, ellei vieläkin vilkkaampaa. Kerhoiltoja pidettiin 7 ja rahaa virtasi kassaan yhtä monien tanssien järjestämisestä. Sääksjärvelle tehtiin retkiä. Toiset kuulemma "asuivatkin" siellä. Jämille tehtiin myös hiihtoretki. Siitä en voi kuitenkaan kertoa mitään, sillä kysyessäni asiasta sain aina saman vastauksen: "Niistä Jämin retkistä ei puhuta?"

Suunnistus oli tietysti sentään tärkein. Paljon sillä alalla saatiinkin aikaan näkyvää - tilastoissa nimittäin. Harjoituskilpailuja pidettiin 15 kertaa, ja harjoitus tuotti tuloksia. Piirin mestareiksi leivottiin 4 Vallan suuntalaista. Tapani Luonteri F-sarjassa, Pentti Pulkkinen H-sarjassa, Anitra Ruusunen M-sarjassa ja Irma Nieminen naisten hiihtosuunnistuksessa. Lisäksi saavutti G-sarjan joukkue viestivoiton ja K-sarjassa tuli joukkuevoitto. Paras henkilökohtainen saavutus lienee sentään ollut Pentti Pulkkinen toinen tila koko maata koskevassa pistekilpailussa H-sarjassa. Piirin seurojen kilpailussa oli seuramme kolmas.

Omien harjoituskilpailujen lisäksi järjesti Vallan Suunta yhdet piirikunnalliset sekä samoin piirikunnallisen 2 peninkulman suunnistuksen.

Toiminta oli kaikesta päätellen vuonna 1951 hyvin vilkasta ja tuloksellista. Vallan Suunta oli hyvää vauhtia kohoamassa Satakunnan huomatuimpien suunnistusseurojen joukkoon.

Seuraava vuosi toi tullessaan uusia vaikeuksia. Seuran vakiotyöntekijöistä joutui moni "miesten kouluun" suunnistamaan, toiset lähtivät opiskelemaan ja lisäksi muutti joitakin jäseniä kokonaan pois paikkakunnalta. Jäsenistöön olikin muodostunut jo vakioporukka, eräänlainen sisärengas, joka vei asiaa eteenpäin. Vuoden lopussa oli jäsenmäärä pudonnut 45:een, mutta se olikin jo varsin tiivis ja voimakkaasti yhtenäinen joukko.

Mikään toiminnaton ei vuosi ollut. Omia harjoituskilpailuja pidettiin 7 ja piirin mestaruuksia saavutettiin 3.G-sarja Jaakko Ketonen, H-sarja Raimo Nousiainen ja M-sarja Anitra Ruusunen. Mitään suurempia kilpailuja ei seura järjestänyt. Edellisten vuosien malliin osallistuivat jäsenet varsinkin kaukana kotoa kilpailuihin.

Johtokunnan muodostivat pj Esko Huhtala, vpj Hilikka Anttila, siht + rahastonhoitaja Maija Halonen, Jaakko Ketonen, Erkki Nikula, Mikko Uotila, Irma Nieminen, Pentti Pulkkinen ja Tuija Koivisto.

Kerhoiltoja pidettiin 7 ja kolmet tanssit järjestettiin valuuttatilanteen parantamiseksi.

Retkeily oli tavan mukaan huomattavaa. Voisi sanoa, että Vallan Suunnan jäsenet kolusivat Suomen Hangosta aina niin lähelle Petsamoaa kuin nykyoloissa on mahdollista.

Jälkikasvun turvaaminen tuotti edelleen huolta. Sen vuoksi sisälsi toimintasuunnitelma yhteydenoton partiolaisiin ja keskusoulun oppilaisiin. "Värväreiden" nimiä en halua tunnettujen syitten takia paljastaa.

Taloudellisesti ei vuosi ollut huono. Rahaa tuli jo 24.374 markkaa.

Vuosi 1953 vaikuttaa kertomusten perusteella "mustalta keskiajalta". Jälkikasvua ei tahdo löytyä. Seuran omien jäsenten yrityksetkään eivät ilmeisesti tuottaneet kyllin hyviä tuloksia.

Kilpailutoiminta oli suhteellisen pientä ja puheenjohtajakin otti ja lähti kesken vuotta. Jäsenmäärä oli enää 41. Synkkää historiaa näin perästä katsoen. En silti epäile, etteikö innostustakin löytynyt ja toimintaa ollut, mutta se oli ehkä vähemmän näkyvää kuin ennen.

Piirin mestaruuksiakin tuli. Naiset saivat viestissä kaksoisvoiton ja Pentti Pulkkinen vei G-sarjan pistekilpailun nimiinsä. Harjoituskilpailuja pidettiin 8 kertaa, lisäksi oli Esko Huhtala ratamestarina aluemestaruuskilpailuissa. Kerhoiltojakin oli 10.

Vierumäellä pidetyillä suunnistuskursseilla oli jälleen seuramme jäseniä mukana. Sateinen kesä vähensi retkeilytoimintaakin huomattavasti. Satoi niin, että kun telta kuivui ulkopuolelta hetkeksi oli se vuorostaan sisältä niin märkä, että repusta saattoi saada hyvän kalansaaliin.

Tulolähteet olivat jo alkaneet ehtyä. Tanssit eivät enää kannattaneet niinkuin "takavuosina". Oli keksittävä jotain uutta. Irma Nieminen keksikin sen. Lehtitilaukset ovat tuosta ajasta asti olleet tärkein tulolähteenämme. Juuri sen ansiosta päästiin 1953 sentään voiton puolelle taloudessa 2587:- Kenelle sitten on vieritettävä syy "synkstä vuodesta"? Johtokunnalle tietysti, kuinkas muuten. Pj. Esko Huhtala, vpj Hilikka Anttila, sihtrahhoit. Maija Halonen, + Jaakko Ketonen, Valde Mäntyvaara, Mikko Uotila, Irma Nieminen, Pentti Pulkkinen ja Kaisa Kurru.

Viisi vuotta kului. Toiminta elpyi jälleen viidentenä vuotena. 1954 järjestettiin taas yhdet piirikunnalliset ja yhdet kansalliset. Naiset voittivat viestissä taas piirinmestaruuden. Kaisa Kurru oli pistekilpailuissa piirin ykkönen. Miehet eivät selviytyneet yhtä hyvin mutta Jukolan viestissä tuli kunniakas viimeinen tila. Omia harjoituskilpailuja oli tavanmukaiset 7. Kerhoiltoja 6. Retkiä tehtiin taas, kun sateet olivat menneet. Ikimuistoinen tapaus lienee ollut Musiikkimajalla pidetyt naamiaiset, koska niistä puhutaan yhä vieläkin sopivan tilaisuuden tullen. Muita kerhoiltoja 6.

Irma Nieminen oli jo saanut lehtitilauksensa vauhtiin ja kassassa oli 35979 markkaa nettoa.

Sihteeri toteaa kertomuksessaan, että kuluneiden viiden vuoden aikana on henki ollut seurassa erittäin hyvä, kaikki ovat tunteneet kuuluvansa samaan suureen perheeseen. - Omalta kohdaltani pitäisin tuota parhaimpaa saavutuksena, sillä sanoohan sananlaskukin, että kylässä hyvä mutta kotona paras.

Viidennen vuoden toimintaa johtivat pj Jaakko Hanhilahti, vpj Hilikka Anttila, sihtrahhoit Maija Halonen, Irma Nieminen, Mikko Uotila, Tapani Luonteri, Esko Patjas, Kaisa Kurru ja Valde Mäntyvaara. Jäsenmäärä oli pudonnut taas yhdellä, ja oli enää 40. Jäljellä oli ilmeisesti uskollisin kantajoukko, ja senpä vuoksi toiminta pysyi edelleen vilkkaana.

Seuran ensimmäinen vuosikymmen kääntyi loppupuolelleen. Edellisen vuoden nousu ei jatkunut. Kantajoukkokin alkoi väsyä. Johtuiko se tulosten puutteesta vai jostakin muusta. Ehkä siitäkkin, ettei nuoria onnistuttu yrityksistä huolimatta saada mukaan ja moni piti seuraa sen vuoksi tuhoon tuomittuna - varsin johdonmukainen ajatus! Seuran tähän asti hyvä henkikin huononi. Sisärengas alkoi rakoilla. Vuosikertomuksessa mainitsee sihteeri kaikkeen tähän syyksi sen, ettei suunnitellusta retkeilymajasta tullut mitään.

Näin jälkeinpäin katsellen tuntuu kuitenkin siltä, että majasuunnitelman raukeaminen oli vain seuraus kaikesta muusta. Lujahenkisen ja yritteliäs poppoo olisi kyllä ajanut asian vaikka läpi harmaan kiven. - Pannaanpa johtokunta taas välillä haukuttavaksi Pj. Jaakko Hanhilahti, vpj Hilikka Anttila, siht. Maija Halonen, rah.hoit. Jukka Koivisto, sekä Irma Nieminen, Esko Huhtala, Esko

Patjas, Mikko Uotila ja Kaisa Kurru.

Jäsenmäärä oli taas lisääntynyt - yhdellä ja oli 41. Kilpailutoimintaakin oli. Seura järjesti jälleen kahden peninkulman kilpailun, piti 7 harjoituskilpailua ja osallistui kisoihin eri puolilla maakuntaa. Piirinmestaruuksia saivat naiset viestissä ja Anitra Ruusunen pistekilpailussa. Miehet osallistuivat taas Jukolan viestiin ja keskeyttivät.

Kerhoiltoja oli – niin aivan oikein 7. Hiihtoretkiä ja nuotioretkiä tehtiin ynnä kansanhiihtosuorituksia otettiin vastaan. Jämillekin tehtiin taas talvinen mäenlaskuretki, mutta varmuuden vuoksi ei puhuta siitä.

Positiivisinta vuoden toiminnassa oli nuorison mukaantulo. Tyttöjä tosin ei montakaan ollut, mutta poikia oli jo lähes kolmasosa koko seuran jäsenmäärästä. Talous pysyi tasapainossa lehtitilausten avulla kiitos Irman, Kaisan ja monien muiden.

Seuraavan vuoden - 1956 - kertomuksessa näkyy Esko Huhtalan nimi jälleen nuijan varressa. Varamiehenä oli Jaakko Ketonen, sihteerinä edelleen uskollinen Maija Halonen, rahastonhoitajana Esko Patjas ja muina silmäätekevinä Hilikka Kangas (ilmeisesti hän naimisiinmentyään oli saanut puheenjohtajan vakanssin, koska ei toiminut enää seuran varapuheenjohtajana!) Irma Nieminen, Mikko Uotila, Kaisa Kurru ja uutena nimenä Antero Heino, jolla oli jo pitkä meriittilista takanaan. En tiedä oliko joku käynyt haukkumassa Vallan Suuntaa, mutta 1956 se ryhdistäytyi huomattavasti. Iski 100000 markkaa pöytään ja osti Sääksjärveltä sekä Korkean että Matalan saaren. Rahat olivat kaikki omia ja niin olivat sitten saaretkin. Tuo kauppa antoikin sitten hommia. Koko kesän möyri ahkera joukko noilla pienillä kumpareilla järvessä ja raivasi niitä asuttavaan kuntoon. 8 kertaa siellä pidettiin oikein viralliset talkoot ja ties kuinka monta kertaa epävirallisia. Suunnistus jäikin oman maan rinnalla hiukan toiseksi. Eipä silti kyllä silläkin saralla saatiin koko paljon aikaan. Vain osa piirin cup-kilpailusta tosin itse järjestettiin, mutta muualla käytiin sitä enemmän. Naiset voittivat jo tavan mukaisesti piirin viestin. Jaakko Hanhilahti taas voitti M-55 sarjan yösuunnistusmestaruuden. Hän oli myös piirin pistekilpailussa sarjansa ykkönen kuten Anitra Ruusunenkin, josta nyt oli tullut Saira. Hän sai myös nimensä "kansainvälisiin" luetteloihin sijoittumalla Venlojen juoksussa neljänneksi. Kerhoiltojakin pidettiin 5 ja Jämillä käytiin - olikohan se nyt tämä kerta mistä ei saanut puhua? Seura sai lisää jäseniä – lukumäärä kohosi nyt 47:ään. Talous pysyi edelleen vakaana, vaikka saaret nielivätkin leijonan osan säästöistä. Mieliala parani vuoden aikana huomattavasti ja tulevaisuuteen katsottiin taas luottavaisin mielin.

Seuraava vuosi 1957 olikin sitten kaikkein työntäyteisin ja näyttävin. Jäsenmäärä kohosi 59:ään, joka sekin jo osaltaan vilkastutti toimintaa. Seuran omalta kannalta lienee merkittävin saavutus oman retkeilymajan saaminen pystyyn Sääksjärven Korkeasaareen. Eläintarhaa tuo saari usein kesän aikana muistuttikin, kun suunnistajat siellä talkoilivat. Retketkin suuntautuivat nyt yksinomaan sinne ja kyllä siellä työvoimaa tarvittiinkin.

Johtokunta joutui kovan paikan eteen rahan kanssa. Siksi olikin pantava liikkeelle melkoinen koneisto, jotta asiat saatiin rullaamaan. Johtokunnan päänä oli jälleen Esko Huhtala, toisena päänä Jaakko Ketonen ja sihteerinä Esko Patjas, Taimi Niemisen pitäessä rahantulosta huolta. Muina jäseninä olivat Irma Nieminen, Mikko Uotila, Kaisa Kurru ja Antero Heino. Seurassa oli nyt 59 jäsentä ja heitä kaikkia tarvittiin majan pystyyn saamisessa. Johtokunta valitsi erillisen rakennuslautakunnan, joka sai tehtäväkseen rakennustöiden järjestelyn. Toimikuntaan kuuluivat Esko Huhtala, Mikko Uotila ja Heikki Vainikka sekä Irma Nieminen autonkuljettajana. Rakennustoiminta aloitettiin jo talvella, jolloin talkoilla kaadettiin Kurrun Kaisan metsästä mökkiin tarvittavat puut. Lisäksi suoritettiin puutavaran lahjakeräys. Se tuotti noin 90000 markan arvosta puutavaraa, joka Harjavallan Höyrysaarella sahattiin osittain talkoilla. Majan piirustukset laati ja lahjoitti rakennusmestari Armas Lehtinen. Varsinainen rakennustyö annettiin urakalla Severi Syrjälän tehtäväksi 58000 markan hinnasta. Heti Juhannuksen jälkeen oli

valmis ja saunasta saatiin ensimmäiset löylyt. Vallan Suunta muistaa kiitollisena 48:aa lahjoittajaa, jotka edesauttoivat majan valmistumisessa. Lahjoitusten yhteisarvo oli noin 200000 markkaa.

Seura hankki oman soutuveneen, joka olikin kovassa käytössä, sillä kaikki tarvikkeet oli kuljetettava veneillä saareen. Liikenne oli sangen vilkasta päätellen siitä, että ainakin yksi pahemmanpuoleinen yhteenajo järvellä sattui. Suunnistuspuoli ei suinkaan jäänyt Rastimajan varjoon. Omat saavutukset tosin eivät varsin mahtavat olleet, mutta järjestelijänä sai Vallan Suunta laajalti mainetta. Seuramme järjesti nimittäin SM-kilpailut yhdessä Kauvatsan Pontevan kanssa. Pahimmassa liemessä meikäläisistä olivat ratamestarit Jaakko Hanhilahti ja Esko Huhtala. Kisat onnistuivat hyvin.

Lisäksi seura järjesti piirin yösuunnistusestaruuskilpailut ja cup-semifinaalin. Omia harjoituskilpailuja oli 6 kertaa ja kerhoiltoja 2. Lukemattomat olivat kuitenkin ne kerhoillat, jotka vietettiin Sääksjärvellä. Monia iltoja meni myös SM-kilpailujen järjestelyissä.

Pojille pidettiin suunnistuskurssit omalla majalla.

Kaiken kaikkiaan on sanottava, että vuosi 1957 oli seuran toimintarikkain ja myös tuloksellisin. Puhumista siitä riittäisi vaikka kuinka paljon - ja varmasti siitä puhutaankin!

Rastimajan kunnostaminen vei suurimman osan seuraavastakin kesästä. Paljon tuli valmistakin. Takka saatiin kuntoon ja kalustus tehtiin talkoilla. Niinpä heinäkuun 6.päivänä voitiinkin pitää tupaantulijaiset. Ilma oli kaunis ja saari väkeä täynnä. Mukana olivat Immo Teräs ja Martti Knuutilakin. Harjavallan Soittokunta puhalteli hilpeitä säveliä ja kaikilla oli mukavaa.

Valoisa oli seuran jäsenten mieli. Maja oli valmis ja mikä parasta nuori polvi oli alkanut herätä. Seuran jäsenmäärä oli jo 88 ja näistä suuri osa nuoria. Tuntui siltä kuin alamäki olisi alkanut.

Suunnistustoimintakin elpyi taas. Harjoituskilpailuja pidettiin kaikkiaan 17, mikä lienee ennätys. Poikia ja tyttöjä oli runsaasti mukana. Naiset voittivat taas vuoden tauon jälkeen piirin viestin.

Rastimajalla pidettiin kurssit niin pojille kuin tytöillekin. Innostus oli kova. Ja arvatkaapa minne tehtiin retkiä. Ei,ei nyt käyty Jämillä. Niin, tuskinpa käytiin missään muualla kuin Rastimajalla. Tietysti kerhoiltoja kerittiin myös pitämään - 3 kertaa.

Johtokunnan kärkeen oli siirtynyt Inkeröisten veteraani Antero Heino Huhtalan Eskon innostuttua rakentamiseen niin, että ryhtyi rakentamaan itselleenkin "Rastimajaa". Varapuheenjohtajana hän sentään oli mukana. Sihteerinä toimi Esko Patjas ja rahoista vastasi taas Taimi Nieminen. Muut jäsenet Maija Halonen, Irma Nieminen, Mikko Uotila, Kaisa Kurru ja Jaakko Ketonen. Loppuvuoden hoiteli Kirsti Uotila kynää.

Viime vuosi olikin sitten lepäämistä laakereilla. Seuran keulaan tuli Reijo Virmavirta, joka tuon taidon hyvin osaa. Jaakko Ketonen varapuheenjohtajana on sitten koettanut pitää toimintaa yllä. Sihteerin tehtävissä on ollut Kirsti Uotila ja Taimi Nieminen ei helpolla rahoista luovu. Muut jäsenet Mikko Uotila, Antero Heino, Kaisa Kurru, Veikko Järvistö ja Pentti Lehtonen.

Kilpailutoiminta omassa piirissä on kyllä ollut varsin vilkasta. Harjoituskilpailuja pidettiin 11 kertaa ja niissä oli peräti 584 osanottajaa. Näistä suurin osa poikia. Tämä onkin ollut kuluneen vuoden suurin valopilkku. Jos harrastus poikien piirissä jatkuu yhtä innokkaana, saamme muutamien vuosien kuluttua Jukolan viestiin joukkueen, josta puhutaan lehtien sivuilla "halvonkorkuisin" kirjaimin.

Tyttyjä sensijaan ei juuri ole näkynyt kuin suuremmissa käännteissä. Piirin

viestiin osallistuttiin myös monella joukkueella, joskin ilman sanottavampaa menestystä, mutta tärkeintähän on, että mukana ollaan. Pojille ja tytöille pidettiin edellisten vuosien malliin leirit rastimajalla, tyttöjen leiri yhteistoiminnassa Jymyn kanssa. Kunnanmestaruuskilpailut järjestimme myös, sekä piirin cup-kilpailun erään osan. Kerhoiltoja on myös pidetty vanhan tavan mukaan. Tämän vuoden menestyksellisin kilpailijamme on ollut Jukka Koskinen M-12 sarjassa.

Kun nyt luomme katseemme menneisiin kymmeneen vuoteen, voimme todeta, että Vallan Suunnalla on suunta, jota noudattaa. Se henki, joka seurassamme vallitsee on saatava säilymään. Nuorille suunnistajille on tuo henki opetettava – heidät on saatava kasvamaan siihen kiinni. Silloin voimme olla varmat, että tästä maasta löytyy muitakin kuin lättähattuja ja myssymissejä. Reipas suunnistaja- ja eränkävijähenki on ennenkin osoittanut voimansa ja niin se tulee tekemään vastedeskin.

Olen tutkiessani seuran arkistoja havainnut, että muutamat nimet toistuvat aina merkkitapausten yhteydessä. Seuramme on näille utterille jäsenilleen velkaa heidän luomiensa perinteiden vaalimisen. Jokainen tietysti on tehnyt parhaansa eivätkä kaikki ole siitä huolimatta saaneet nimiään aikakirjoihin.

Haluaisin kuitenkin mainita muutamia nimiä, jotka erikoisesti ovat jääneet mieleeni.

Immo Terästä saamme kiittää seuran syntymisestä. Esko Huhtalan nimi taas esiintyy kaikissa mahdollisissa yhteyksissä, jopa niin usein, että jäin usein ihmettelemään onko kysymyksessä tosiaan vain yksi mies. Maija Halosta saamme kiittää paljon muun ohella siitä, että meillä on niin paljon mustaa valkoisella seuran toiminnasta. Moniaat arkit hän on naputellut täyteen kertoessaan Vallan Suunnan vaiheista. Irma Nieminen ja Kaisa Kurru ovat lehtitilauksillaan pitäneet talouden tarkkana ja markan soikeana. Anitra Saira ja Pentti Pulkkinen ovat kilpailusaavutuksillaan tehneet seuraamme tunnetuksi muuallakin kuin Kokemäenjokilaaksossa. Jaakko Ketonen, Mikko Uotila ja monet muut ovat niitä, joiden nimi myös vilahtaa tämän tästä esiin. Moni muu, jonka nimeä ei näy, on varmasti tehnyt yhtä paljon yhteisen harrastuksemme hyväksi. Heille kaikille kiitos!

Meillä on nyt hyvä pohja, jolta ponnistaa. Pitäkäämme tuo ponnistuslauta joustavana ja notkeana. Kova käyttö ja hyvä huolto pitävät ruosteen ja veltostumisen peikon siitä kaukana. Siis käyttäkäämme sitä!

Historiikin kirjoittaja on jäänyt tuntemattomaksi.